

[Evan Jensen.]

Den tanke har også været rejst, at udsættelse af opslag kun kunne ske i 3 år. Det ville sikkert være en uheldig bestemmelse, da det jo kunne føre til, at embedet ikke blev besat, før de 3 år var gået, ligesom det kunne betyde, at en etableret vakanceordning, der virker fuldt tilfredsstillende, og som måske kunne bane vejen for en sognegrænseændring, måtte afbrydes, og så ville hensigten med lovforslaget ikke blive nået.

Der indføres en revisionsbestemmelse gående ud på, at spørgsmålet, vi her behandler, kan tages op i folketingsåret 1972-73. Det finder vi er rimeligt. Nu bliver der en 5-årig periode til at se, hvorledes bestemmelsen virker, og på grundlag af de erfaringer, der indhøstes, kan revisionen så foregå. Det er min opfattelse, at om loven administreres i den ånd, ændringsforslaget og menighedsrådenes stærkere placering er udtryk for, vil man opnå de bedste erfaringer i den tid, vi står over for.

Samuelson: Vi kan også fra mit partis side tiltræde ændringsforslaget. Jeg er ligesom hr. Orla Møller ganske enig i, at det er en god ting, at der foretages revision i 1972-73. Jeg mener, at dette er et første skridt på vejen mod en ændring af sognestrukturen. Det er rimeligt, at menighedsrådene bliver hørt, når det drejer sig om at udsætte besættelsen af et embede, men på den anden side vil jeg også gøre opmærksom på, at folketinget som hidtil bør være den rummelige folkekirkens vogter. Ved en ændring af sognestrukturen bør det enkelte menighedsråds beføjelser i klart udtalte kirkelige anliggender derimod befæstes.

Morten Lange: Hvis mit parti havde nogen særlig vital interesse forbundet med det nu behandlede lovforslag, er jeg ikke i tvivl om, at vi ville have stillet forslag om forholdsvist vidtgående ændringer. Den tendens, som lovforslaget har til på det kirkelige område at indføre en beskedent justeringsmulighed i forhold til de ikke altid lige

effektivt opdelt præsteembeder, kunne vi meget gerne have ønsket gjort meget mere kraftig. Men som sagt, det er ikke vor hovedopgave at lovgive for folkekirken, det spørgsmål har vi altid haft et meget beskedent forhold til, så jeg skal lade sagen passere med en beskedent anbefaling, idet lovforslaget jo trods alt giver visse strukturforandringsmuligheder, som vi kan billige.

Kirkeministeren (Arne Fog Pedersen): Jeg vil gerne takke ordførerne for en, jeg kan vist sige enstemmig tilslutning til dette lille, beskedne lovforslag, som jo dog, hvor lille det end kan forekomme, for de mennesker, der bliver impliceret i det i de sogne og de egne, der bliver ramt af det, godt kan få ret afgørende betydning.

Det er rigtigt, som det er nævnt fra flere sider, at baggrunden for lovforslaget om ændring af menighedsrådslovens § 33 er præstemangelen, som jo er ret følelig, og de små embeder, som undertiden godt kunne lægges sammen. Vi er under udvalgsbehandlingen nået til det resultat, at det var rimeligt at stille det ændringsforslag, som vi fra ministeriets side har stillet, gående ud på, at vi er indstillet på at forhandle med menighedsrådene — det ville vi nu have gjort i alle tilfælde — og at loven skal revideres om 5 år.

Jeg har mærket mig hr. Burgdorfs bemærkning om, at det kunne være ønskeligt, at mange menighedsråd blev noget mere aktivt optaget af arbejdet, blev noget mere sådan impliceret i det. Jeg deler ganske denne betragtning. Når det undertiden er blevet bebrejdet mig, at jeg øjensynlig havde til hensigt at begrænse menighedsrådenes arbejde, vil jeg sige, at det ligger mig ganske fjernt; det modsatte må jeg sige er tilfældet.

Jeg vil gerne til sidst nævne, at det, vi fra kirkeministeriets side tilsigter, er jo noget af en langtidsplanlægning. Vi vil meget nødigt komme i den situation, at man skal få fornemmelsen af, at vi sådan fra højere sted med vold og magt vil presse